

POSTANOWIENIE

28 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 28 lipca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa W. F. i A. S.

przeciwko P. Bank S.A. w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P. Bank S.A. w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 25 września 2024 r., I ACa 1596/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 września 2022 r., I C 1436/21, Sąd Okręgowy w Szczecinie zasądził od pozwanego banku na rzecz powodowych biorących pożyczkę łącznie 413 269,30 zł z odsetkami od 3 sierpnia 2021 r. tytułem zwrotu świadczeń spełnionych w wykonaniu umowy pożyczki i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację banku.

Sąd drugiej instancji ustalił, że 27 lutego 2008 r. powodowie zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego banku umowę pożyczki w wysokości 60 010 CHF na okres 240 miesięcy, do 20 lutego 2028 r. Spłata pożyczki miała następować w malejących ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych do 20 dnia

każdego miesiąca. Pożyczka miała być wypłacana w walucie polskiej lub walucie wymienialnej, zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy. W przypadku wypłaty pożyczki w walucie polskiej stosowano kurs kupna dla dewiz obowiązujący w banku w dniu realizacji zlecenia płatniczego, według aktualnej tabeli kursów. W przypadku wypłaty pożyczki w walucie wymienialnej innej, niż waluta pożyczki, stosowano kursy kupna/sprzedaży dla dewiz obowiązujące w banku w dniu realizacji zlecenia płatniczego, według aktualnej tabeli kursów.

Pożyczkobiorcy od 28 marca 2008 r. do 2 kwietnia 2019 r. uiszcili na rzecz banku 413 369,01 zł, w tym 206 634,65 zł tytułem kapitału, 206 634,65 zł tytułem odsetek i 99,71 zł tytułem odsetek karnych.

Sąd Apelacyjny uznał za abuzywne postanowienia umowy dotyczące kursu kupna i kursu sprzedaży z tabeli kursowej banku, co prowadzi do nieważności umowy w całości. Jak stanowi przepis art. 410 § 2 k.c., świadczenie jest nienależne, jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Czynność prawna w postaci umowy kredytu jest nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Świadczenie spełnione na podstawie niedozwolonego postanowienia umowy musi być bowiem postrzegane jako świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c.

Pozwany bank wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni art. 353¹ k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank. w zw. z art. 58 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, do rangi zasady prawnej podniesiono tezy, iż:

1) w razie uznania, iż postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów;

2) w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Powyższe tezy, wiążąc w niniejszej sprawie (art. 88 u.s.n.), uniemożliwiają przyjęcie skargi kasacyjnej, gdyż wykluczają trwanie stosunku prawnego po usunięciu z treści umowy źródła kursu walutowego. Mimo zasadności zarzutów przeciwko uznaniu umowy za sprzeczną z art. 353¹ k.c. skarga nie może zostać przyjęta do rozpoznania, ponieważ umowa jest nieważna z powodu abuzywności postanowień o sposobie ustalania kursów CHF. W celu uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący musiałby zakwestionować tezę Sądu drugiej instancji o nieuczciwym charakterze przeliczników walutowych ustanowionych w umowie lub zakwalifikowaniu umowy jako umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej.

W orzecznictwie jest utrwalona teza o niedopuszczalności stosowania kursów walutowych ogłaszanych jednostronnie przez bank i wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zmierza do podważenia tej linii orzeczniczej. Wniosek, w zakresie potrzeby wykładni art. 385¹ k.c., zmierza do zakwestionowania samej możliwości oceny przeliczników walutowych jako niedozwolonych, ponieważ według skarżącego zostały one indywidualnie uzgodnione. Jednak błędna jest teza skarżącego, iż sama możliwość negocjacji co do postanowień o źródle kursów walutowych pozwala na uznanie ich za indywidualnie uzgodnione. W celu uznania postanowienia zawartego we projekcie umowy sporządzonym przez przedsiębiorcę za indywidualnie uzgodniony przedsiębiorca musiałby zaproponować negocjacje właśnie co do tego konkretnego postanowienia, np. przez wskazanie innego możliwego sposobu ustalania kursu. Tymczasem skarżący ograniczył się do tezy, że kredytobiorca miał możliwość wyboru spośród kilku sposobów ustalania kursu. Przy tym bank nie wskazał tych innych sposobów, a przede wszystkim nie zarzucił naruszenia przepisów postępowania prowadzącego do nieustalenia takiego faktu przez Sąd odwoławczy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(G.G.)

[a.]